

tykke til, at den cognatiske Arvesølge blev op-
hævet, dersom Ministeriet havde været villig
til at gaae ind paa den af os foreslaaede eller
en lignende Formforandring, eller søgt at be-
vise Unødvendigheden eller Uhenftigsmæssig-
heden deraf. Der har i den hele Maade,
hvorpaa denne Sag er af Regjeringen bleven
tagen fra Begyndelsen af, været Noget, som
jeg har beklaget, nemlig, at Regjeringen ikke,
som det synes mig, har taget den med den
aabne Imødekommen og Bevillie, hvormed
den just skulde behandles ifølge sin Natur, og
hvoreved man maatte see at fjerne ethvert Par-
tithensyn. Jeg skal ikke videre gaae ind paa,
hvad der tidligere er forhandlet, men det fore-
kommer mig, at Regjeringens Fremtræden un-
der Meningsudvekslingen i denne Sag har havt
Noget af en vis kold Tilbageholdenhed (Hør!),
og at der tillige er imødekومت den en Stem-
ning, som har gjort megen Skade, nemlig den
Stemning, som fra flere Sider er bleven ud-
talt saaledes: denne Forhandling betyder Intet,
den er kun en aaben Ventil, hvorigjennem de
patriotiske Følelser kunne strømme ud; Rigs-
dagen kan sprætte lidt, men Sagen er afgjort;
den skal derfor simpeltvæk vedtages. Denne
Stemning har gjort megen Skade, og jeg
troer, at Regjeringen ikke har været ganske
heldig i at modvirke den ved enten at give
efter i det, hvori der kan gives efter, eller
ved at opklare, hvorfor der heller ikke har kun-
net gives efter i disse Punkter. Jeg har seet,
at der er blevet holdt med ligesaamegen Styrke
paa enhver Deel af Formen som paa Realit-
teten, men jeg har til Forsvar herfor, jeg gjen-
tager det, ikke hørt nogen vægtig Grund. Jeg
har vel engang, i Anledning af det af mig
fremførte Forslag, hørt den høitærede Premier-
minister sige, at den forelagte Form var nød-
vendig, thi, hvis man lod Kongeloven virke
paa den glücksborgske Linie og ikke ophævede
den, førend den glücksborgske Linie kom paa
Thronen, vilde man være i Forlegenhed, hvis
Prinds Christian og hans Søner døde, førend
den kongelige Mandstemme uddøde; men jeg
troer ikke, at man da vilde være i større For-
legenhed end i det andet Tilfælde, at Konge-
lovens Arvesølge nemlig var hævet; thi, lige-
som de paagældende Cognater høimodigen have

renonceret til Fordeel for Hds. Durchlauchtig-
hed Prindsesse Louise af Hessen, saaledes har
hun renonceret til Gunst for sin Mand og sine
Sønner, men ikke renonceret, saa fremt
han eller hans Søner døde. Altsaa
vilde vi i begge Tilfælde staae ved Prindsesse
Louise af Hessen, som nærmeste Cognat, og
hendes Døttre. Jeg troer, at der er handlet
saaledes af disse høie Personer, at man kan
sige, at den Forlegenhed, hvori man saaledes
kunde komme ind, den vilde man ogsaa kunde
komme ud af.

Jeg kan altsaa, og har ikke kunnet see no-
gen Grund, hvorfor man med saamegen Styrke
holder paa, at det Kongelige Budskab ufor-
andret i Formen skal gaae igjennem. Jeg
troer ikke, at man har gjort det af misfor-
staaet Hensyn til den Kongelige Værdighed; thi
dette Budskab er jo et Regjeringsforslag som
ethvert andet Regjeringsforslag. Jeg troer
altsaa, just af denne Grund, — og jeg kan
ikke formilde mine Ord, — at den hele Sag
er uheldigt behandlet, og jeg anseer det for
min Pligt, ved den snart stedfindende Afstem-
ning, at sige Nei! som en Protest mod denne
Fremgangsmaade og som en Opfordring til
endeligt, om muligt, at komme tilbage til Sa-
gens Realitet i en bedre Form. Der er
af en æret Rigsdagsmand idag talt om, hvad
der vilde skee, hvis Budskabet ikke antages.
Disse Betragtninger skal jeg for min Deel ikke
følge langt. Jeg vil sige: der vil skee, hvad
der constitutionelt kan skee; og, hvad der
constitutionelt skeer, det finder jeg mig i.
Der vil kunne indtræde visse Ubehageligheder,
men der vil ikke, paa Grund af, at Budskabet
ikke vedtages i en uforandret Form, virkelig
indtræde nogen ny Forlegenhed for Landet.
Jeg troer, at der vilde indtræde nye Forlegen-
heder, hvis man absolut sagde Nei til Realit-
teten, ja, maaskee ogsaa, hvis man sagde Nei
til Formen, dersom det nemlig var vist og do-
cumenteret, at Formen ogsaa var Noget, hvor-
paa Udlandet lagde ligesaa megen Vægt som
paa Realiteten. Men dette har man ikke for-
søgt at documentere, og jeg troer heller ikke,
at det kan documenteres. Men, skulde det vir-
kelig kunne documenteres, saa troer jeg, at
det var beklageligt; thi denne Nødvendighed